μου. Βλέπεις, ὅτι χρειάζεται πολὺ λίγα πράγματα κανένας γιὰ νὰ ζήσῃ....

— Ἔπειτα ; ρώτησε ἀγκομαχῶντας ἀπὸ ἀγωνία ὁ νέος.

— Ἔπειτα νόμισα πὼς θὰ τρελλαινόμουν ἀτ' τὴν ἀτελπισία μου. Ἀλλ' ἀντέδρασα στὸν πόνο μου. Προσπάθησα νὰ πεισθῶ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός μου. Καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσα πειὰ παρὰ ἕναν τάφο, ἐπάνω στὸν ὁποῖο νὰ προσεύχομαι. Κι' ὁ Θεὸς μ' ἐβοήθησε. Θὰ εἶδες ἐκεῖ κοντὰ στὸν φάρο ἕνα βράχο ποὺ ἔχει φυσικὸ σχῆμα μνημείου. Ἐφαντάστηκα λοιπὸν πὼς αὐτὸ εἶνε ὁ τάφος του. Καὶ πηγαίνω ἐκεῖ κάθε πρωΐ, μὲ τὰ χέρια γεμάτα λουλούδια. Οὔτε ἡ φουσκοθαλασσιά, οὔτε ὁ ἄνεμος μποροῦσαν νὰ μ' ἐμποδίσουν. Ὅσο περισσότερο μὲ μαστίγωνε ὁ ἀέρας καὶ τὰ κύματα, τόσο περισσότερο εἶχα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κάνω κάτι, κάποια θυσία γι' αὐτόν.

Εἶχαν πάψει πειὰ νὰ τρώνε καὶ ἐκυττάζόντουσαν κατάματα.

— Ἂν εἴχατε τοὐλάχιστον κανένα παιδί, τῆς εἶπε ἔξαφνα ἐκεῖνος.

— Ἐ, λοιπόν, εἶπε ἡ γρηά, κοκκινίζοντας σὰν νὰ ντρεπόταν. Εἶχα ἀκόμα καὶ τὴν αὐταπάτη ὅτι ἤμουν μητέρα. Ὅταν σκεπτόμουν τὸν ἄντρα μου, ὅταν ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω, γύριζα πάντα στὴ φωτογραφία του, αὐτὴν ἐκεῖ ποὺ βλέπεις καὶ ποὺ τὸν παριστάνει νέο. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι, ὅταν μιὰ μέρα κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη. Εἶδα τότε πὼς εἶχα ἄσπρα μαλλιά, πὼς εἶχα γοράσει, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν πάντα νέος στὴ φωτογραφία του. Ἔτσι, σιγὰ—σιγὰ, ἀνεπαίσθητα μιὰ μεταβολὴ ἔγινε μέσα στὴν ψυχή μου, μιὰ μεταβολὴ γλυκειά. Ἡ σιζυγικὴ στοργή, ποὺ ἔτρεφα γι' αὐτόν, μεταβλήθηκε σὲ μητρικὴ ἀγάτη. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα νόμιζα πειὰ πὼς τὸν εἶχα γεννήσει ἐγὼ ἡ ἴδια, πὼς εἶχε βγεῖ μέσα ἀτ' τὰ σπλάχνα μου. Καὶ ἔννοιωσα τὸν ἑαυτό μου ἕτοιμο γιὰ ὅλες τὶς θυσίες, γιὰ ὅλες τὶς αὐταπαρνήσεις πρὸς χάριν του. Ὤ! Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ὑπῆρξε περισσότερο μητέρα ἀπὸ μένα !...

Ὁ νεαρὸς ναύτης σηκώθηκε ἀπότομα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του καὶ πλησίασε τὴ φωτογραφία. Ἐννοιωθε ἕνα σφίξιμο στὸ λαρύγγι του. Πῶς νὰ ἐκπληρώση τώρα τὴν ἀποστολή του ; Πῶς νὰ μιλήση ; Πῶς νὰ τῆς πῇ : «Τὸ γιὸ ποὺ τόσον καιρὸ ἐπιθυμοῦσες κ' ὀνειρευόσουν, ἐκεῖνος τὸν ἀπόχτησε μὲ μιὰν ἄλλη. Ἐγὼ εἶμαι ὁ γιὸς αὐτός. Μὴν μισήσετε τὴν καϋμένη τὴν μητέρα μου, ποὺ δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτε, γιατὶ δὲν ἤξερε τίποτε. Συχωρῆστε τὸν πατέρα μου ποὺ πέθανε, βασανιζόμενος ἀτ' τὶς τύψεις του γιὰ ὅ,τι σᾶς ἔκανε...» Μποροῦσε νὰ τῆς τὰ πῇ αὐτὰ τὰ πράγματα ; Δὲν θἄκανε ἔγκλημα ἂν μιλοῦσε ;... Ἀ ! Τὸ νὰ σκοτώση κανεὶς τὸ παρὸν δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ τὸ παρὸν μπορεῖ ν' ἀμυνθῇ, νὰ ξαναζωντανέψῃ. Ἀλλὰ τὸ νὰ σκοτώση τὸ παρελθόν ;... Ὤ, αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα μεγάλο, τρομερό !...

Κι' ὁ νέος ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα, τίποτα.

«Τὸ ὄνειρο εἶνε ἱερό. Ἡ αὐταπάτη εἶνε ἡ εὐτυχία, σκεφτότανε. Πρέπει νὰ σφραγίσω καλὰ τὰ χείλη μου».

— Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ καράβι μου, εἶπε στὴ μητέρα του. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία σας, κυρία...

Οὔτε καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ φιλόξενη γρηὰ δὲν τὸν ρώτησε ποιὸς ἦταν καὶ γιατὶ εἶχε ἔρθει.

Ὁ νέος τὴν κύτταξε μὲ ἄπειρη συμπάθεια, μὲ στοργή, κι' ἔπειτα ψιθύρισε :

— Θέλετε νὰ δῶστε ἕνα φιλί, τὸ φιλὶ ποὺ θὰ δίνατε στὸ παιδί σας, στὸ παιδὶ τῶν ρεμβασμῶν σας, ἂν ἐγύριζε μιὰ μέρα ;

Ἡ γρηὰ Λένα τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δύό της χέρια καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο μ' ἕνα φιλὶ τρυφερό, ἀπέραντο, ἀνέκφραστο.

— Νά !... Γιατὶ τοῦ μοιάζεις..., τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔμεινε βουβὸς γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας κ' ἔπειτα τραβήχτηκε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἔξω. Στὴν ἐξώπορτα σταμάτησε. Ἄκουσε ἕναν δυνατὸ στεναγμὸ ἀπελπισίας. Ἦταν ἡ μητέρα του. Ἡ καϋμένη ἡ γρηὰ τότε μόνο, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, εἶχε καταλάβει τὴ διαφορὰ τοῦ ὀνείρου ἀτ' τὴν πραγματικότητα. Τότε μόνο εἶχε νοιώσει πόσο διαφέρει τὸ νάχῃς τὸ παιδί σου κοντά σου, νὰ τὸ σφίγγῃς στὴν ἀγκαλιά σου, ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται μακρυά, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγυρίση ποτέ. Κι' ἐνῶ ὁ ναύτης ἀπομακρυνόταν, τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς, μὲ ἀγωνία :

— Παιδί μου, παιδάκι μου.... Θὰ ξαναγυρίσης ;

—Ἄναψε μιὰ λαμπάδα ἀκόμα γιὰ μένα, δίπλα στὴν ἄλλη, τῆς φώναξε ὁ νέος καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.....

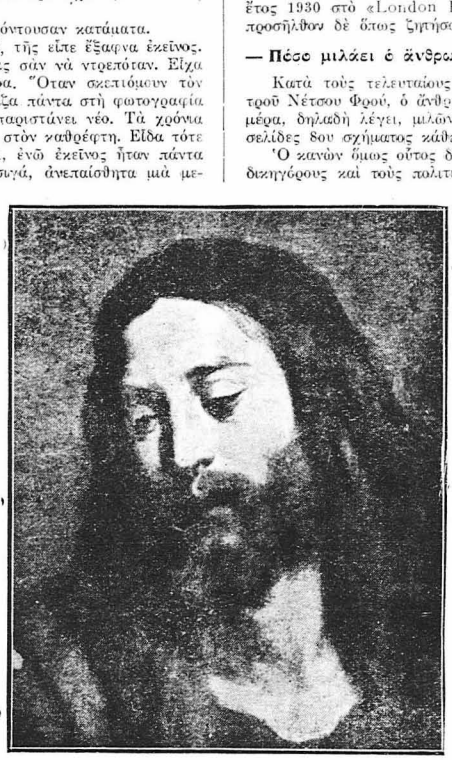

Ὁ Θεάνθρωπος

(Ἔργο τοῦ Βὰν Ντάϊκ)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τὸ μεγαλείτερο νοσοκομεῖο τοῦ κόσμου.

Τὸ μεγαλείτερο νοσοκομεῖο τοῦ κόσμου εἶνε τὸ «London Hospital» τοῦ Λονδίνου. Μέσα στὸ κολοσιαῖο αὐτὸ κτίριο, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 8 τεράστια πατώματα, παραμένουν 120 μόνιμοι ἰατροὶ καὶ ἄλλοι 50 ἔκτακτοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐπισκέπτονται. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν γιατρῶν αὐτῶν ὑπηρετοῦν ἀκόμα 800 βοηθοὶ ἰατροὶ καὶ 1000 νοσοκόμοι, πλὴν τοῦ κατωτέρου ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1930 στὸ «London Hospital» ἐνοσηλεύθησαν 11.000 ἀσθενεῖς, προσῆλθον δὲ ὅπως ζητήσουν ἰατρικὴν συμβουλὴν ἄλλοι 154.617 !

— Πόσο μιλάει ὁ ἄνθρωπος ;

Κατὰ τοὺς τελευταίους ὑπολογισμοὺς τοῦ διασήμου Ἰάπωνος ἰατροῦ Νέτσου Φρού, ὁ ἄνθρωπος μιλάει κατὰ μέσον ὅρον 3 ὧρες κάθε μέρα, δηλαδὴ λέγει, μιλώντας συνεχῶς, 100 λέξεις κάθε λεπτόν, 19 σελίδες 8ου σχήματος κάθε ὥρα καὶ 52 τόμους κατ' ἔτος !

Ὁ κανὼν ὅμως οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται βέβαια στὶς γυναῖκες, τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς πολιτικούς.

— Τὸ πολυτιμότερο διαμάντι τοῦ κόσμου.

Τὸ μεγαλείτερο καὶ τὸ πολυτιμότερο διαμάντι τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Ἀγγλία καὶ εἶνε γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐξέλσιορ». Τὸ διαμάντι αὐτὸ ἔχει βάρος 205 γραμμαρίων, ἡ δὲ σημερινή του ἀξία ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνει τὰ 150 ἑκατομμύρια φράγκων.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ἑνὸς ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ, τὸ περίφημο αὐτὸ διαμάντι βρέθηκε στὰς ἀκτὰς τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Ὅταν μετεφέρθη στὸ Λονδῖνο μὲ τὴν ἀγγλικὴ καονονοφόρο «Γλάδστων», ἐφρουρεῖτο ἀπὸ ἰσχυρότατο ἀπόσπασμα στρατιωτῶν

Σήμερα τὸ «Ἐξέλσιορ» εἶνε κατατεθειμένο, χάριν ἀσφαλείας, στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν κοιμόταν ποτέ.

Στὴν Πασιδόνα τῆς Καλλιφορνίας πέθανε πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ ἑκατομμυριοῦχος Τζὼν Ρῶσλον, ὁ ὁποῖος ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν κοιμᾶται». Πράγματι δὲ ὁ Τζὼν Ρῶσλον ἐπὶ δεκαέξη χρόνια δὲν εἶχε πέσει οὔτε μιὰ νύχτα στὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Στὴν ἀρχή, ὅταν ἀκόμα διηύθυνε τὸ μεγάλο του ἐργοστάσιο χάλυβος, λόγῳ τῶν πολλῶν του ἀσχολιῶν, ἀγρυπνοῦσε ὡς τὰς 4—5 τὸ πρωΐ καὶ κατόπιν ἔχανε τὸν ὕπνο του καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἀργότερα δὲ ὅταν ἐπούλησε τὸ ἐργοστάσιό του καὶ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν ἐργασία του, συνήθιζε νὰ περνᾶ τὶς βραδυές του στὸ θέατρο καὶ κατόπιν νὰ πηγαίνῃ στὸ σφαιριστήριο τῆς Λέσχης του καὶ νὰ παίζῃ ὡς τὸ πρωΐ. Ἐκεῖ μόνο κατώρθωνε περὶ τὰ ξημερώματα, νὰ τὸν παίρνῃ μερικὲς ὧρες. Ἡ μουσική, ὁ θόρυβος, ἡ ζωηρὲς συνομιλίες τοῦ ἐχρησίμευαν ὡς ναρκωτικόν, ἀπενοντίας δὲ ἡ γαλήνη τοῦ δωματίου του τοῦ ἀφαιροῦσε κάθε ὄρεξι ὕπνου.

— Ἕνα περίεργο φάρμακο κατὰ τῆς ναυτίας.

Ὁ περίφημος Γερμανὸς φυσιολόγος Ἐδουάρδος Φέχερμπεργκ, ἀνεκάλυψε τελευταίως ἕνα περίεργο φάρμακο, τὸ ὁποῖο προλαμβάνει τὴ ναυτία. Ὁ Φέχερμπεργκ λοιπὸν ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸ μέσο νὰ μὴ παθαίνῃ κανεὶς ναυτία, εἶνε νὰ φορῇ, ὅταν ταξειδεύει, ἕνα ζεωγάρι κόκκινα γυαλιά !...

Τὸ πρᾶγμα βέβαια φαίνεται στὴν ἀρχὴ κάπως παράξενο καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἐπιτύχῃ ἐντελῶς στὴν πρακτική του ἐφαρμογή. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὴ γνώμη τοῦ ἐφευρέτου του, ἡ ἐπιτυχία του στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἑξῆς ἀλανθάστου ἐπιστημονικῆς θεωρίας:
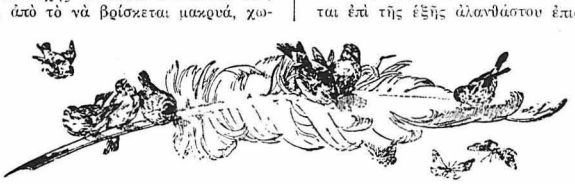
Τὸ κόκκινο χρῶμα ἔχει μεγάλη διεγερτικὴ δύναμι ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ συγχρόνως ἐπηρεάζει πολὺ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, στῆς ὁποίας τὴν ἀνεπάρκεια ὀφείλεται ἡ πάθησις τῆς ναυτιάσεως.